

Каломановъ. Искахъ да я чуя съ уши-
тъ си. Защото я подозирахъ. А ми се кълнѣше...
Жени!.. А какви писма имамъ отъ нея! И ка-
то я слушахъ — идѣше ми да излѣза . . .

Самокосовъ. Незнамъ какво да ти
кажа. . .

Каломановъ. Но ти бѣше. . . .

Самокосовъ. Бѣхъ, защото това е са-
мо единъ моделъ . . . Една женица, съ която
може да се минава времето. И бихъ ти казалъ..

Каломановъ (пресича го) Не е тъй...
За менъ не е тъй. . .

Самокосовъ. Разбери, че това бѣше
само една игра. А въ играта — жената е всѣ-
кога изиграната.

Каломановъ. А когато я обичамъ!

Самокосовъ. Значи, че си наивникъ.

Каломановъ. Но азъ я обичамъ. . . .
обичамъ я!

Самокосовъ. Щомъ можа да изтър-
пишъ въ това прашно кюше — онова, което
си чулъ—увѣрявамъ те: не я обичашъ!

Каломановъ. (съ болка) Азъ си знамъ.

Самокосовъ. Чудно! и следъ като
чу какво стана. . . какво тя говорѣше и какъ
ме цѣлуна!

Каломановъ. Моля те, не повтаряй... .

Самокосовъ. Азъ бихъ те съветвалъ.

Каломановъ. Ще се срещна още вед-
нажъ съ нея и тогава ще ти кажа. Утре ще
гледамъ да я видя тукъ . . . Ти ще ме улес-
нишъ въ това — и тогава конецъ!

Самокосовъ. Ти не разбрали, че азъ
я посрещнахъ така само заради двестетѣхъ
абонати. Инакъ-какво? Женитѣ сж като ржка-